

SUZANNE PETERS

Getekend

Liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Vrijdag, 13 mei

Ik ben vierentwintig jaar en ik heb zojuist een dagboek gekocht, waar ik actief in wil gaan schrijven. Ergens voelt dat wel een beetje kinderachtig, maar ik denk dat ik het nodig heb. Het is een dagboek zoals ik vroeger had, met een slot erop. Niet dat een slot veel zin heeft, want wie zal hier ooit in lezen? Misschien is dat wel het grote voordeel van een weinig sociaal leven hebben. Er zijn geen mensen die in je spullen kunnen neuzen, dus geheimen komen niet uit.

Vandaag op mijn werk had ik opeens het besef dat ik mijn leven anders aan moet pakken. Ik wil niet meer als een bang muisje in een hoekje zitten, maar iets van mijn leven maken.

‘Ga je mee naar de vrijdagmiddagborrel?’ vroeg een collega van me.

‘Nee, ik heb helaas al plannen,’ loog ik.

‘Wat ga je doen?’

O jee, het voelde alsof ze door had dat ik de hele avond op de bank hing, waarschijnlijk vergezeld met een reep chocolade. Niet bepaald een avond om naar uit te kijken. De waarheid is dat ik niet mee wilde. Ik voel me ongemakkelijk bij een grote groep mensen en de vrijdagmid-

dagborrel betekent dat ik me niet alleen tussen mijn directe collega's zal bevinden, maar ook tussen mensen die op andere afdelingen werken. Ik ben altijd bang om iets verkeerd te zeggen, me altijd bewust van mezelf en mijn lichaam, en tussen een groep mensen staan is het ergste dat ik kan bedenken. Vooral wanneer ik deze mensen niet ken. Het angstzweet breekt me uit, zelfs door erover te schrijven. Ik weet dat ik altijd voor de makkelijkste weg kies. Ik werk amper aan mezelf, omdat het gemakkelijker is om me af te zonderen. In de lunchpauze op het werk zit ik eigenlijk altijd alleen en zoek ik nooit mijn collega's op. Ik ben niet iemand die het gesprek gaande houdt. Ik observeer, luister wat anderen vertellen en trek daar mijn conclusies uit. Een discussie voeren doe ik niet, want ik ben bang voor heftige reacties. Mijn mening houd ik maar liever voor me.

Maar dit is niet wat ik wil. Ik wil gelukkig zijn. Niet telkens bang, of op mijn hoede. Een dagboek lijkt me een goede eerste stap, omdat ik tenminste van me af kan schrijven en zo hopelijk gemakkelijker kan zien of ik stappen vooruit zet. Ik kan hiermee voorkomen dat ik blijf hangen op één punt.

Natuurlijk kan ik voor therapie kiezen en ik

weet dat een goede psycholoog of psychiater veel kan bereiken. Alleen weet ik ook dat ik niet over mijn verleden durf te praten en dat ik bepaalde zaken zal verzwijgen. Ik denk niet dat iemand me kan helpen, wanneer ik niet eerlijk durf te zijn. Professionele hulp is iets waar ik best open voor sta, maar waarvan ik weet dat het nu geen nut heeft. Later misschien. Ik kan dan zelfs dit dagboek laten zien.

Daarom ben ik na het werk naar de stad gereden en liep ik de speelgoedwinkel binnen. Ik was al in de boekhandel geweest, maar daar vond ik alleen notitieboekjes en op de een of andere manier wilde ik liever een echt dagboek. Het duurde een tijdje tot ik er eentje had gevonden. Even was ik bang dat ze gewoonweg niet meer zouden bestaan. Tegenwoordig is immers alles digitaal en wordt er niet veel meer met de hand geschreven. Gelukkig hadden ze wel een dagboek, een knalroze, met lichtroze bladzijdes en sierlijke letters op de voorkant, niet bepaald mijn kleur, maar het is beter dan niets. Het had een slotje met twee sleuteltjes, die ik waarschijnlijk nooit zal gebruiken en het stond tussen verschillende vriendschapsboekjes en leesboeken voor kinderen. Het was het enige dagboek dat te koop was en ik had geen

zin om nog verder te zoeken naar een dagboek met een andere kleur, en daarom stond ik een aantal minuten later in de rij bij de kassa.

‘Is het een cadeautje?’ vroeg het meisje. Ze was nog geen achttien en ze kwam niet over alsof ze graag achter de kassa van een speelgoedwinkel stond. Ze leek nogal ongeïnteresseerd en het ontging me niet dat ze kauwgom aan het kauwen was.

‘Ja,’ zei ik. Ik kon natuurlijk niet laten weten dat ik zelf wil gaan schrijven. Ze zal ongetwijfeld denken dat ik niet goed wijs ben.

Ze pakte het dagboek in een roze met paars papiertje waar vrolijke dieren op stonden en thuis haalde ik het er weer af. Nu zit ik te schrijven en ik weet dat dit de eerste stap is om mijn leven te verbeteren. Ik wil socialer worden, minder angstig, en vooral vrede zien te krijgen met de demonen uit mijn verleden.

Vrijdag de dertiende hoort een ongeluksdag te zijn. Misschien is het voor mij juist een geluksdag en verandert mijn leven vanaf vandaag op een positieve manier.

Zaterdag, 14 mei

Toen ik veertien was, was ik een eenzaam en ongelukkig meisje. Ik weet nog goed hoe ik op een dag in oktober thuis kwam. Het huis was verlaten, zoals eigenlijk altijd het geval was. Ik had die dag een proefwerk teruggekregen op school en ik was zeer tevreden over mijn cijfer. De leraar noemde me een uitzonderlijke leerling, die wat kan bereiken in het leven. Dat waren nog eens woorden om over naar huis te schrijven. Ik kon niet wachten om mijn ouders te laten zien wat ik voor elkaar had gekregen. Op de koelkast hing een briefje onder een magneetje. Ik herkende mijn moeders handschrift van een afstand.

Lieve Mirna,

Kun jij vanavond het eten klaarmaken? Wij zijn bij een training van Julia.

*Liefs,
Pap en mam*

Het briefje was geen verrassing. Meerdere keren per week hing er een vergelijkbare tekst.

Altijd kon ik verwachten dat er iets met Julia was en werd me gevraagd om iets in het huishouden te doen. Drie keer per week had Julia training en mijn ouders wilden er altijd bij zijn. Op de een of andere manier bedachten ze regelmatig pas achteraf dat er nog gegeten moest worden. Of dat ze nog niet naar de winkel waren geweest. Er was zelfs een keer dat mij gevraagd werd om het huis te stofzuigen en te dweilen.

Ik was bijna klaar, toen mijn ouders en zus thuis kwamen. Mijn vader nam niet de moeite zijn schoenen uit te doen en op de vloer stonden overal voetafdrukken. ‘Pap!’ riep ik toen boos.

‘Je had me best even kunnen waarschuwen,’ mopperde mijn vader als reactie. Geen ‘dankjewel dat je zo je best deed’. Erger was nog dat hij daarna aangaf hoe goed de training van Julia was geweest en hoe trots hij op haar was.

Julia, Julia, Julia. Alles draaide om haar. Alsof mijn zus vele malen belangrijker was dan ik. Het maakte me boos, onzeker en deed me vooral voelen dat ik er niet toe deed. Ik was de onzichtbare huiself van wie niemand mocht merken dat ze er ook was.

Ik wilde niets liever dan dat mijn ouders

trots op me waren, dat ze zeiden: ‘Mirna, wat ontzettend goed van je.’ Het was me om het even waar het compliment over ging. Desnoods zeiden ze dat de vloer zo mooi blonk, of dat de boodschappen netjes waren opgeruimd. Ik wilde op zijn minst iets van erkenning. Ik wist ook wel dat ik lang niet zo geweldig was als Julia, maar er moest toch zeker iets zijn waar mijn ouders tevreden over waren?

Ik staarde een tijdje naar de koelkast, alsof ik het berichtje even op me in moest laten werken, en ging daarna de woonkamer in. Mijn proefwerk Frans legde ik op tafel en daarna keek ik naar de grote vitrinekast achter de eettafel. Zeven trofeeën en de kans was aanwezig dat er na het weekend een nieuwe prijs in de kast stond. Zondag had Julia een nieuwe turnwedstrijd. Alle prijzen waren van Julia en er stond niets in de kast dat deed vermoeden dat er een tweede dochter in dit huis leefde. De foto’s die aan de achterwand van de kast hingen waren eveneens foto’s waar Julia op pronk. Een foto waarop ze stralend haar eerste prijs in ontvangst neemt, een foto waarop ze in een prachtige pose op de evenwichtsbalk staat en een foto waarop ze de burgemeester ontmoet en met een stralende lach zijn hand schudt.

Wat had ik graag gewild dat er tenminste één foto van mij tussen zat.

Ik mocht – nee, moest – koken. Daar was ik niet goed in, omdat het me gewoonweg niet interesseerde. Later is dat wel goed gekomen. Tegenwoordig ben ik dol op koken en probeer ik talloze recepten uit. Maar toen ik veertien was, was het een verplichting. Niet iets wat ik met plezier deed.

In de koelkast lag geen groente, maar gelukkig kon ik in de diepvries wel gehakt vinden. Dan maar een simpele maaltijd met pasta, gehakt en tomatensaus. In de voorraadkast lag nog wel een ui en een blikje tomatenpuree. Niet veel later was ik het gehakt en de ui aan het bakken. Ik had wat verschillende kruiden door het gehaktmengsel gedaan en het rook al erg lekker in de keuken. Ik ben tegenwoordig nog steeds dol op de geur van gekruid gehakt. Het water stond bijna te pruttelen en op dat moment kwamen mijn ouders en Julia binnen. Ik kon ze op de gang horen praten en vooral Julia's schelle stem viel meteen op. Ik kon aan haar horen dat ze een goede training had gehad. Dat betekende ongetwijfeld dat mijn ouders in een goede bui waren. Hopelijk betekende dit dat ik een compliment zou krijgen

voor mijn proefwerk.

De woonkamerdeur ging open en Julia kwam als eerste naar binnen. Ze gooide haar zwarte sporttas in een hoek van de kamer en ging languit op de bank liggen. Ze haalde het elastiekje uit haar lange blonde haren en gooide dat op de tafel. Ik staarde naar haar vanuit de keuken. Waarom begroette ze me niet eens en waarom gooide ze overal zo lomp haar spullen neer? Dat moest ik eens proberen! Mijn ouders kwamen daarna binnen. 'Hoi Mirna!' zei mijn vader. Zijn zware stem paste niet bepaald bij zijn uiterlijk. Mijn vader is een iel mannetje, dat van nature al bijna geen baardgroei heeft. Hierdoor oogt hij veel jonger dan hij werkelijk is.

Mijn moeder liep naar de eettafel zonder me te begroeten. Julia heeft haar prachtige lange blonde lokken van haar. Mijn moeder is een mooie verschijning en zelfs nu weet ik zeker dat menige man zijn hoofd omdraait als ze hen zien. Ik heb mijn uiterlijke kenmerken duidelijk van mijn vader.

'Ik zal meteen wat ruimte maken, want ik denk dat Julia wel honger heeft,' zei mijn moeder.

'Nou, inderdaad,' beaamde mijn zus.